

Seinstoring

(een verhaal uit de bundel Triest! van Willem Jansen)

Weet ik veel hoe het gegaan is, ik heb nog meer aan mijn hoofd ja. Hoe die rijke patser en die chagrijnige forens bij elkaar kwamen? Is dat alles, heeft u daar last van, kunt u daarom niet slapen? Want, zult u zeggen, normaal zijn dat soort figuren nooit samen. Hoogstens toevallig omdat het niet anders kan, onvermijdelijk is. In een supermarkt, lift, openbare plee, wachtkamer, maar geen woord tussen die twee, vanwege angst, minachting en hoogmoed. Ja ja, inderdaad. Mag ik even zeggen: het doet er niet toe hoe die sukkels bij elkaar kwamen. Totaal irrelevant. Neem nou maar van mij aan: ooit bij volle maan, ijs op de ramen en doodvriezende eenden in de sloot, kwamen ze elkaar tegen. Botsten tegen elkaar, maar ketsten daarna niet ieder een kant op. Ik was in de buurt toevallig, omdat God dat wilde en ik me weer eens wanhopig voelde en daarom in donkere steegjes rondliep. Ik stond erbij, op een afstand, met mijn kraag omhoog, verdomd koud was het toen en het duurde maar. Kortom, het is gewoon echt gebeurd ja, gaat u daar dus niet verder over zeuren.

Omdat er thuis niemand op me wachtte, daarom, het achterlijk stil was thuis, ik geen klap te doen had, weer te veel dreigde te gaan zuipen. Aldus, kan ik nu het geluid van een man uit een onderlaag laten klinken, die normaal zwijgt, zich laat overstemmen. Nu is hij eens

aan het woord, ik reproduceer zijn woorden. Niet dat het allemaal even zinnig was wat hij zei, ook weer een hoop gezeur en absurd ook, misschien had hij gezopen, maar voor de horizonverbreding etc. is het belangrijk.

En die miljonair met oogkleppen en bord, god weet waarom hij erbij bleef staan, misschien was zijn hart op hol geslagen, leunde hij half bewusteloos tegen de muur, biddend dat hij daar niet dood zou gaan met die idioot voor zijn neus. Of hij had last van een zenuwinstorting, durfde geen stap meer te zetten, moest het allemaal aanhoren. Of stond hij met zijn barstensvolle maag op een wind te wachten. Of die arbeider had een mes in zijn handen. Wat maakt het uit. Ik kon het niet goed zien, het was pikkedonker in die stinkende zeiksteeg. Ja ja, drie hopeloze malloten in die steeg dus, opbergen was beter geweest, ja inderdaad. Goed. Hij begon heel rustig, die arbeider. Nee, het duurt niet lang. Lees nou maar.

‘Zal ik u eens duidelijk gaan maken wat mij allemaal overkomt in die eeuwige trein en bus van en naar mijn werk? Ik heb het allemaal bijgehouden ziet u, behangrollen vol. Elke avond meer ellende erbij, jarenlang, kan het nu opdreunen, kost niet veel tijd, het is zo gebeurd, ik moet het aan iemand kwijt. Dat het niet verloren gaat, het leed dat mij geschiedt, niet elke dag heel groot, maar alles bij elkaar gigantisch, te erg voor woorden, maar ik zal het toch proberen. U heeft toch wel even?’

Stel u voor, een mistroostig, winderig station, kraag omhoog, tussen dezelfde stinkende mongolen als altijd, trage schaduwen, het licht weg, een stem die over vertraging spreekt, ongeveer tien minuten. Dat is niets, zult

u zeggen, dat biedt ongekeerde mogelijkheden, dat vul je met koffie, wat gezwets met een medereiziger, die tijd is zo voorbij. Maar dan kent u mij niet, ik heb een hekel aan mensen, ja dat zal ik u nu maar meteen zeggen en ik stotter er vaak ook nog bij, om te zwijgen van mijn kop die immer op storm staat, zoals u ziet. Ja daar schrikt u van, vanuit die hoek had u het nog niet bekeken, alsof u een ravijn in staart, een rottend lijk met maaien ontdekt. Wat dan in die tien minuten, praten, ook al zou ik het willen, levert een hoop speeksel op en mijn roos helpt ook niet echt mee, heb ik dat al genoemd? Koffie bestellen, in een rij gaan staan, op mijn beurt wachten. De spanning die langzaam bij me op loopt, dat kan ik niet aan. Het begint met een k, dat is een onoverkomelijke berg, zeker met een rij toeschouwers achter mij. Speren hebben ze bij zich, ik weet het zeker, met gif, bij de eerste hapering steken ze toe, allemaal. Zo, dat is bij elkaar erg toch, niet? Maar dan ook nog, let op, niet één keer per jaar die tien minuten langere reis, maar bijna elke week wel een paar keer. Soms wel uren achtereen als het tegenzit, er een wissel vastgeroest zit, een vogel tegen de trein botst, er een dennenappel op de rails ligt. Daar heeft u niet van terug. Wat bent u stil, bent u niet goed of zo? Hoe laat is het eigenlijk? Mag ik even zien, uw horloge? Zo dat is niet mis, daar zijn er niet veel van. Rustig, ik zal hem niet stelen. Kalm maar zo ben ik niet. Waar was ik?

Komt u met uw rare kop eigenlijk wel eens in een trein of bus of wat? Alleen zeker als uw arm of been kapot is of u weer te veel gedronken heeft. Weet u wel wat zich daar allemaal afspeelt? Het is werkelijk ongelofelijk, vooral eentonig, het is goddomme altijd hetzelfde, om

dieptreurig van te worden. Waarom doen ze er niets aan? Je kan er echt op wachten, ik doe maar een greep, de lijst is nog veel langer. De onbeschofte puistende puber met walkman achterlijk hard en benen op de bank, heen en weer vluchtende zwartrijders, de vrouw verderop met een onvoorstelbare, onbereikbare boezem, het dove oudje bij het loket dat er langzaam achterkomt dat ze haar portemonnee thuis heeft laten liggen, de hufter die voordringt bij het instappen, een groetende onbekende, dodelijke winden, de neuroot die om zichzelf lacht, de bekende die niet teruggroet, het grietje dat de hele rit voorin staat te praten met de chauffeur, de viespeuk die in zijn neus boort, het kind met de veel te grote boekentas, een verkeerde kleurcombinatie, gezever over auto's, computers, voetbal en vakanties (niet direct, maar voldoende tijd nadat de vrouw links van me een tas uit Turkije toonde, blijkt dat dat lelijke mens er tegenover ooit iets vreemds stinkends in Egypte gekocht heeft), de idioot die in de bus opeens begint te praten, de brede man waar ik voor aan de kant moet. Wilt u nog meer, vreselijk toch, dat kan toch zo niet langer? Iemand moet er wat aan doen!

Het is echt om gek van te worden. Ik ben al gek, zegt u? Dat zou kunnen, dat is niet uitgesloten, daar zal ik dan wat aan laten doen. Ondertussen ga ik toch door als u het niet erg vindt. Het is altijd hetzelfde, nooit eens wat anders, zoals. Ik bedenk maar wat. Om zijn vriendin te imponeren en de tijd te doden op het kille station 's ochtends vroeg, pakt een slungel iets van ijzer uit zijn binnenzak en schiet ermee. Niet op mij nee, dat zou u wel willen, nee hij mikt op iets anders. Tot ieders verbazing gaat de kogel om 7u 10min 00sec precies door het

gaatje van de seconde wijzer van een stationsklok. Dat is op zich nog niet zo moeilijk omdat, gezien het feit, zoals u vast ook niet weet, omdat uw kop nooit verschijnt op perrons, de secondewijzer daar altijd, op 12 uur bedoel ik, langer stil staat om de trage grote wijzer de tijd te geven een minuut verder te springen. Wel ongelofelijk is dat de kogel daarna in een boog ook precies door het gaatje van de secondewijzer van de vijftig meter verderop hangende klok gaat. Een toevallig aanwezige schoolfrik berekent uit het verschil in de tijden die de kapotte klokken aangeven de snelheid van kogel. Van de dader ontbreekt daarna ieder spoor, de vriendin blijft verbijsterd achter (en ik ga haar dan troosten). Dat is toch niet vreemd, dat mag toch wel eens een keer gebeuren, waarom dan niet voor mijn neus, iets opzienbarend en gelijk die achterlijk lelijke klokken kapot? Waarom is alles zo saai?

Waar ik wel vrolijk van kan worden, ja dat verbaast u, maar op zijn tijd is er heus wel een glimlach bij mij te bespeuren, ik ben niet helemaal hopeloos. Goed, dus hordes kraaien zijn er vaak, die ook wachten op de volgende trein, omdat die vol zit met dooie vliegen en andere vieze beesten. Huppelen er naar toe, zijn helemaal niet bang. Pikken eerst het onderstel schoon en dan met zijn allen op het dak tussen de stroomgeleiders. Dan is het niet erg als ik moet wachten wegens de zoveelste vertraging. Maar verder, ik kan fantaseren wat ik wil, het heeft geen enkele zin, gebeurt toch nooit. Een boom voor het station die door een windvlaag in de herfst ineens al zijn bladeren verliest. Nooit gezien. Een schilderij van Maria met duif op de achterbank van een bus en niemand

te bekennen. Nooit gevonden. Een verhouding die voor mijn ogen begint, doordat op een druk perron dame en heer in tegenovergestelde richting langs elkaar schuifelen en aan elkaar blijven haken door de klittenbanden op hunner jassen. Vergeet het maar. Vogels op elektriciteitsdraden, en ik let goed op. Kijk wat daar ontstaan is: vogels en draden vormen samen een balk met muzieknoten. Ik zou dat meteen zien en ook nog weten welk deuntje het is, als het zich voor zou doen. Of een boerderij waarvan het stolpdak helemaal vol zit met spreuwen, de bus komt ronkend voorbij en zie: het dak vliegt weg, keurig in formatie vliegen die beesten op. Werkelijk, het lijkt net of het dak verdwijnt, want wat ze achterlaten is helemaal wit van hun schijt en valt niet meer op tegen de wolkenpartijen. Helemaal nooit. Vol-slagen achterlijk zegt u, ja misschien is het laatste wel iets te veel voor deze wereld.

Wat ruik ik toch, bent u verlost van iets? Ongelofelijk. Als het maar helpt. Misschien moet u minder gaan eten. Enfin, ik ga verder. Ik moet gered worden of anders maar afgevoerd worden, bedenk ik dus vaak 's nachts urenlang in bed. Want van slapen komt weer niks vanwege mijn asociale burens die weer urenlang flink feesten, geen probleem, ze kunnen toch uitslapen, omdat ze te beroerd zijn om te werken. Al eeuwen wacht ik op redding. Ik zelf kan het niet, ik kan mijn situatie niet veranderen, het ligt aan het systeem dat onwrikbaar is. Het is het enige dat overblijft, dat ik gered moet worden, niet dan, dat ziet u toch ook in, zoveel inlevingsvermogen heeft u toch nog wel, of leeft u als een rijke patser alleen voor uzelf, de rest kan stikken, al veel te lang, afgezonderd in uw ver-

grendelde villabuurtje ver van de getto's en het gewone volk dat wel moet lijden en zuchten onder waardeloze, ingestorte openbare voorzieningen? Het zou kunnen, zo ziet u er wel uit. Ik twijfel nog, het zou me niets verbazen. Maar goed, als ik u nu toch verteld heb wat ik allemaal moet meemaken (en nog veel meer, maar dat komt nog), nu u me beter kent en weet hoe hopeloos ik ben. Helemaal met deze flaporen. Het is glashelder, ik hou het zo niet veel langer vol, ik kom er niet uit, iets of iemand moet mij verlossen. Maar de postcodeloterijboer belt niet aan, vergeet het maar en ook de koningin niet vanwege een meer dan verdiend lintje, met daarbij een staatspensioen voor slachtoffers van het openbaar vervoer, geen cameraploeg voor een twintigdelige reportage mijner reisellende, waarvoor dik betaald, dus ik neem meteen een auto met chauffeur. Het kan zijn dat mijn bel kapot is natuurlijk, ik let daar niet zo op, er komt toch nooit iemand langs, u heeft gelijk, dat zou het kunnen zijn, ik zal het eens controleren. Jezus, daar wacht ik ook op. Die meteen die bel maakt dan, een gratis wondertje. Stel Hij is een buschauffeur en stopt voor mijn deur. Vraagt me mee in zijn glanzende bus: 'Kom maar mee, je hoeft nooit meer te wachten.' Nee hoor, ik wacht nog steeds, voor mij geen wonder, laat mij maar, ik red me wel. Gedwongen opname zegt u? Ja dat mag ook. En mijn kop houden, in een dwangbuis met muilkorf? Dat zou wel even rust geven.

U bent het al zat, geloof ik? Dat ik mij niet aan moet stellen wilt u wel schreeuwen? Het wordt u ernst. Dat ik in godsnaam iets aan mijn gemoedstoestand moet doen, want zo wordt het nooit wat. Dat ik nu beter maar meteen

in mijn graf kan kruipen, dat niemand zo iets aan mij heeft, ik volslagen waardeloos ben zo, hup weg, voor een trein ermee, met mijn kop uit het dakraam van een bus tegen een viaduct. Luister eens hier, ten eerste heb ik hele krakkemikkige zenuwen, gekregen van mijn ouders, samen met een slechte jeugd en weinig te eten. Ik kom niet zoals u waarschijnlijk uit een gouden baarmoeder, ben niet opgegroeid in dure scholen, verenigingen, clubs, sociëteiten en andere kweekvijvers voor arrogante huf-ters en uitvreterers en verder ik heb er wat aan gedaan. Jawel, wat dacht u, dat ik me er bij neer heb gelegd, ik heb hemel en aarde bewogen om af te komen van die domme, sombere gedachten. Om te beginnen, nu u toch luistert, ik zal het eens haarfijn vertellen, heb ik be-studeerd hoe het zou moeten, ik heb er dikke boeken voor doorgeploegd. Om mij voor te bereiden op weer een ellendige dag, las ik in de bus en trein, op weg naar mijn werk, al de boeken van Plutarchus, Marcus Aurelius, Plato, Lipsius, Pericles, Cicero, Lao Tze ook dacht ik, Montaigne, wie zegt u, ja die ook. Het gaat echt beter met u. Hoe dan ook niet de eerste de beste, geen *Schrijft het Truus* of *Helga Helpt*, het echte werk. Vol raadgevin-gen om waardig, in balans voort te gaan. Om de op-komende ergernissen die gluiperig steeds groter worden, de doorgang door de dag uiteindelijke vrijwel onmo-gelijk maken, klein te houden. Van dat soort taal dus stond erin, ik zal u er niet verder mee vermoeien, daar baande ik mij een weg door, op zoek naar verlossing, rust en kalmte.

Maar niks gevonden, nee helemaal niets, na meters van dat soort boeken geen steek verder. Wel was het dreu-

nend duidelijk geworden dat ik een hopeloos geval ben. Ik ben niet te redden, nog krommer sjokte ik van huis naar bus, naar perron naar trein, van werk naar perron, van trein naar bus, van huis naar bed en dan niet in slaap kunnen vallen etc. Ziet u het voor u, heeft u nog droge ogen? Die hele hersenspoeltroep ligt nu onder mijn bed, waardeloos, weg ermee. Nog naar De Slegte geweest, in de kelder, bijna flauwgevallen door een gigantische papierschimmellucht. Tevergeefs, wilde ze helemaal niet hebben, hadden al containers vol van die zelfhulpboeken. En ook nog misselijk door het lezen in de bus en steeds afgeleid door een leuk kantoorvrouwtje een paar banken verder, dat nooit naar mij keek, waar ik wel naast wilde gaan zitten, maar niet durfde vanwege mijn roos en gestotter en ook nog, wist u dat al, mijn vette probleemhuid.

Vervloekt, hoe moet het verder met mij? U weet het natuurlijk en ik eigenlijk ook, maar het is zo moeilijk voor mij, ik heb zoveel tegen zitten, er zit nooit es wat mee. Het is zo erg. Luister, ik heb nog niet de helft verteld, het kan nog wel even duren, belt u uw vrouw maar op dat het wat later wordt. U kunt zeggen dat u in gesprek bent geraakt met een interessant doch beklagenswaardig mens, dat u nu niet weg kunt, dat het u boeit tot in uw tenen, u het hele verhaal wilt horen. U niet meer rustig verder kunt leven zonder de hele waarheid. Een man, zeg dat er ook bij, anders gaat zij fantaseren, zodat u bij thuiskomst een vaas naar uw kop krijgt. Vast een heel knappe vrouw heeft u die thuis op u wacht, languit weinig verhullend op de bank, bij u wel schoft, waarom u wel? Wat heb ik toch veel tegen!

Wat zegt u, het is genoeg zo? Ja ja, en wat gaat u dan doen in plaats? Niet veel soeps waarschijnlijk, iets liederlijks languit. Ik zal het kort houden dan. Tot de conclusie komen. De vraag is dus eigenlijk, ik citeer uit één van die flutboeken: ‘Hoe blijft men standvastig temidden van woedende, slopende, etterende, vretende baren.’ Ik weet het al eeuwen en u ook. Maar u kunt het ook uitvoeren, u heeft het onder controle, u wel bofkont. Wat ben ik jaloers, u bent er mee opgegroeid, uw voorouders wisten het al. U hebt getraind in die mooie clubs van u, tussen uw soortgenoten. Het zit nu in uw kop. Automatisch, het is er in geramd. Kost geen moeite, als bij een robot. Of gebruikt u gewoon medicijnen, breinchemicaliën, kronkeltemmers, grammen per dag voor na tijdens elke maaltijd niet kauwen of van achteren? Misschien is dat een idee. Maar de stap, het initiatief, het besluit een dokter te gaan opzoeken. En ik ben niet gek of ziek. Laat maar, misschien vindt hij iets dat nog erger is. Goed, wat weet u dus eigenhandig of met behulp van het periodiek systeem:

Men moet leren te berusten: het stelt allemaal niets voor. Precies, ik dacht het wel, dat u het wist met uw rare kop, dat is het inderdaad. Want kijk, zult u nu zeggen. Ja kom maar op. Zo’n busreis bijvoorbeeld valt wel mee. Het is helemaal niet erg. Nee, u heeft makkelijk praten in uw kar met airco, weet u wel dat het ‘s zomers in een bus op zo’n mooie stralende dag met een lekker briesje helemaal niet echt warm, maar in die helse bus wordt het dan wel eventjes 35 graden, nee Celsius. Ja daar kijkt u van op, en daarbij 100 procent vochtigheid, want iedereen zweet zich leeg. Goddank zitten er dan wel wat ouwe taarten in, die zich met Boldoot insmeren. Anders zou het

niet te harden zijn van de stank, want iedereen stinkt uit zijn/haar grotten plus zweetreten en ook nog heeft iedereen de schoenen uitgedaan. Dat is dan zonder kachel aan, want vaak, heel vaak heeft die sukkel voorin vergeten de kachel uit te doen. ‘Het werd opeens mooi weer, vanochtend zag het er niet goed uit, nog erg fris voor de tijd van het jaar. Ik was werkelijk verrukt toen de zon ging schijnen, het werd zowaar stralend weer.’ Wat een zwetser, wat een zwak gelul, afvoeren die prutschauffeur. Dankzij die beul wordt het dan met gemak 45 graden. Dan is er niets meer over van uw reepjes chocola en helpt Boldoot niet meer.

Waar gaat u naartoe? Ik ben nog niet klaar. U wilt weg? Blijft u nog even, ik zal me matigen. Rustig maar, ik zal u niet meer uitschelden. Uw hoofd valt best mee, inderdaad. Gaat u maar even zitten op die vuilnisbak, hier een krantje eronder, anders worden uw dure kleren vies. Waar waren we? Gaat het weer een beetje? U heeft zelfs een vraag, mooi zo. Of er nog meer vreselijk is? Was het nog niet erg genoeg dan? Dus u vindt het toch wel interessant allemaal? U begint een beetje te glunderen geloof ik, volgens mij gaat u straks ook een keer met de bus. Of er nog meer hels is, dus. Breek me de bek niet open. Wat dacht u van een moeder met kind in de bus. Zo’n nieuwsgierig, pruttelend, boerend, dreinend, ruftend kind dat niet moe wordt over elke hobbel in de weg een vraag te stellen. En goddomme ook nog antwoord krijgt van zijn moe, want denk ze, het moet veel leren, het moet een wonderkind worden, daar ga ik voor zorgen en van profiteren gelijk ook maar. Het moet overweg kunnen met viool, piano, bokshandschoenen, ski’s, tennisracket,

voor het vier is. Terwijl dat mens de huishoudmulo nog niet eens haalde.

Sorry, ik kan het niet laten, hier volgt een rijm, als versiering om het wat aangenamer te maken. En om te laten zien dat ik ondanks alles wat mij dwars zit, steekt, pijnigt, martelt, nog in staat ben tot de constructie/synthese van iets wonderbaarlijks naar ik dacht, dat de wereld versted doet staan. Ik heb het uit mijn hoofd geleerd. Alle geslaagde gedichten van mij ken ik van buiten. Stel dat er ooit een uitgever in de trein komt en tegenover mij gaat zitten (hoe moet ik hem anders tegen komen?), liefst met zijn secretaresse. Stel dat ik op een dag ooit geluk heb. En er aanwijzingen zat zijn dat hij er wel eentje moet zijn. Dan ben ik voorbereid. Dan komt het er uit ineens, allemaal even mooi en prachtig. Ook al zweet ik van de zenuwen door die secretaresse, zo'n hoofdstadsnol natuurlijk, bloedmooi, niet te harden, wat leidt ze me af dan, maar ik hou stand, bereik het eind zonder hapering, dit is mijn kans, niet verprutsen, nu geen speeksel sproeien. Hij valt van zijn stoel, nee niet door mijn rotte adem, maar door de schoonheid mijner verzen. En zij begint te applaudiseren en de rest van de coupé davert ook maar gelijk. Er wordt aan de noodrem getrokken, koeien komen kijken, grote koppen in de krant: Geniale gedichten veroorzaken revolutie. Mijn kop erbij, ook groot door die flaporen, inderdaad. Goed dan, alleen die twee applaudiseren. Resultierend in een contract en een voorschot dus. Goed. Ik kan heel veel als ik het wil, wat dacht u, maar ik ben altijd moe door die bus en trein en burens ook nog. Oké, hier komt het, let op.

Busreis verklaard door moeder aan vijfjarig kind

*Kijk nu minderen wij vaart
want daar is een bocht
waarom zit daar een deur?
omdat het anders tocht
waarom stopt de chauffeur?
omdat het lichtje brandt
wat heeft die voor zijn neus?
die mevrouw leest de krant
wat gilt die meneer?
Ik wil eruit!*

Dat was goed, nietwaar? Beter dan u gedacht had, niet? Verspreid het gerust binnen uw netwerk. Ik ga ondertussen door, belt u maar naar uw connecties dat u een onvoorstelbare ontdekking gedaan heeft. U mag mij ook redden hoor, geen bezwaar tegen. Ondertussen dus zal ik vertellen dat het nog veel erger kan. Niet alleen mijn gehoorzenuwen worden gemarteld. Maar eerst een schop tegen de eeuwige toeristen. Wat zoeken die hier toch? Elke zomer weer maken ze je gek, die vakantiegangers die opgewekt in de bus elke boom en lantaarnpaal aanwijzen. Maar goed, over die andere zenuwen. Het is echt gebeurd. Een nette man stapt in, goed gekamd etc. Treuzelt niet bij de chauffeur, zorgt niet voor vertraging, betaalt met gepast geld en gaat snel zitten. Had liever dat het een mooie vrouw was, maar goed. Een man dus vooruit, waar je helemaal geen kwaad van verwacht. Maar het gebeurt toch, komt vanzelf mijn kant op. Zijn aftershave-lucht. Ik kan er weer niet tegen, die lucht slaat meteen op mijn darmen, zodat ik spontaan tegengas geef. Nog veel

erger: een schattig hondje dat bij nader ruiken zich driftig in een rotte vis heeft gewenteld, wil ook helpen. Brakend meneer heb ik de bus toen verlaten.

Veel naar buiten kijken en niet letten op wat zich in de bus afspeelt zegt u, is dat uw oplossing, is dat alles wat u te bieden heeft, bent u daarom ter wereld gekomen en tot mij, om mij dat te adviseren? Dat heb ik allang geprobeerd meneer. Het is werkelijk geen harden daarbuiten. Bijvoorbeeld het blijft altijd hetzelfde buiten, ook daar. Elke dag langs die eeuwig grijnzende tuindweg, blauw, waarvan ik weet dat hij oud is, met een kruiwagentje, al een eeuw staat die schlemiel er achter, dat het verbazingwekkend is dat hij nog in die tuin staat, omdat ondertussen, weten die inboorlingen veel, al ruim twee mille waard is, dus ik overweeg hem een keer te stelen of toch maar niet.

Verder eeuwig terugkerende uithangborden. U kunt nu wel even gaan bellen of gaan lekken. U zit er bij alsof uw blaas gaat ontploffen, ga maar gauw, let even op de kleur, het zou rood kunnen zijn, niet meteen schrikken dan, het kan ook een onschuldige niersteen zijn, maar wel pijnlijk. Ondertussen ga ik verder, ik moet dit even kwijt:

Restaurant Zimar: achteraf, toch beter, Camping Groene Velden, het hele jaar open. Vele ge- en verboden: Niet meer dan drie scholieren in de winkel, Pas op schrikdraad, Krijgt allen tievus, Pas geverfd, Baby aan boord, Ik mag hier niet binnen, Wacht u voor de hond, tot het rode licht gedoofd is, Heden verse koffie, Zimmer

frei, Zomerwoning te huur, Hoera een meisje, Fietsen worden verwijderd (en gesloopt), Niet vloeken/roken/pruimen/spuwen, Aanraking der draden levensgevaarlijk, Slecht wegdek, Fietsers oversteken. Te koop pauwen. Ierse Eieren (?). Ingang om de hoek. Behandeling op afspraak. Nog één villa te koop. (Geen) huisvuil hier. Honden in de goot! Verboden over te lopen! Bent u er nog?

Weet u wat het is? Elke paal, dakpan, en vooral woord dringt een keer mijn doodverveelde weke hersens in, en wrikt daar elke keer als ik er weer langskom iets dieper. Dat doet dus zeer, begrijpt u. Hoewel ik dat helemaal niet wil, weet ik nu alles van die irritante weg. Dat er bijvoorbeeld tweeëntwintig bochten in zitten en alle namen die erlangs hangen kan ik opdreunen. Ontelbaar, huizen met namen, waarom in godsnaam, een getal is toch genoeg, vooruit een jaartal erbij, daar leer je nog wat van. Maar nee, er moet een rare naam bij in grote letters. Zoals (tot straks): *Strijd na arbeid, Licht en Schaduw, Jamarco, Plexat, Pama-3, Kanaalzicht, Ora* of *Denk* of *Bid* of *Hoop* en *Labora* of *Werk, Land en Veelust, De Bocht, Beecksangh, Goede hoop, Maria Hoeve, De Goede Verwachting, Houd moed* (inderdaad), *Deo gratias* (hoezo), *Avondlicht, Annithema, Bosch/Eiken/Dennen/Duin/Veldlust*. Waarom nooit *Wellust, Waanzin, Zwoelburg, Luststein, Tietzicht* en *Kontweelde*? Goed, dat was het wel, niets overgeslagen dacht ik. O ja, ook nog zoiets als *Bolletjes an*. Mijn god ongelooflijk. Razernij brengt dat teweeg, moordplannen, achterlijke fantasieën, zo van dat ik overwoog met een pot verf van hoge kwaliteit, waar zeetankers jaren mee verder kunnen, in het holst van de

nacht, en met een dikke kwast langs al die bordjes te gaan om ze over te schilderen of anders met een spuitbus. Hoe heet uw landgoed trouwens?

Goed, er zijn er ook die mee vallen, dat beurt weer op, dat is zo, mijn loodzwaar gemoed, u heeft gelijk, dank u voor deze aanwijzing, ik merk dat u meer en meer betrokken raakt. Er is altijd wel even redding, ergens zomaar terwijl je het niet verwacht. Opeens een wonder in de treurige rij. Een nieuw huis, genaamd *Beau Regard*, dat is al beter, daar kan ik nog wat mee, dat valt niet als een mes in mijn hersens. Of een oud huis onder een dikke boom die opeens weg is, dan valt dat bordje op, *Vita Nova* en ook nog een jaartal, 1919, een wereld opent zich. Een huursoldaat, vlucht uit de oorlog, van de hel in de loopgraven van Ieper naar kabbelend, laf Nederland, hij is knap en gelukkig grotendeels ongeschonden en praat een mooie taal en valt op de malse dochter van de boer waar hij als knecht werkt. Hij trouwt haar na eindeloos aarzelen en afwachten en de boer sterft gelukkig met die twee aan zijn bed. Ze gaan wonen in de boerderij, die moet een andere naam, na alles wat hij heeft meegemaakt, het zal anders worden, ik zal alles vergeten. Tot zijn kinderen ooit vragen, vader wat deed u in de grote oorlog? Mooi toch, niet?

Huize Ingeborg, dat is ook prachtig, dat dwingt mij bijna tot uitstappen en aanbellen en kijken wat daar gaande is. Ik heb er een paar overgeslagen, wilt u die nog weten? *Nooitgedacht/verwacht, Hier is het. Spoorzicht*, terwijl er al eeuwen geen spoor meer langs loopt, waarom veranderen ze die naam dan niet? *Rietmuts*, ongelofelijk wat

een fantasie. Sommige hebben niet genoeg aan een bescheiden bordje, nee de hele wereld moet het weten ook overvliegende vogels en vliegtuigen: dit is huize *PAX*. In zwarte dakpannen tussen rode. Men kan alleen maar hopen dat die schreeuwlelijk al doende van het dak gelazerd is. En dat er in de komende oorlog een bom op valt. Waar ik dagen last van heb gehad, *Niertjes Groet*, wat in godsnaam moet dat betekenen? Zodat ik uiteindelijk ben gaan aanbellen, en nu snel geef me een verklaring, ik word er gek van, wijzend naar die achterlijke naam in gebogen staal boven de voordeur. Waarna ik als zoveelste eikel snel moest oprotten.

Nog veel meer met namen: paden, pleinen, wegen, stegen. *Nevenpad*, *Vagantenpad*, *8bomenweg*, *Kikkerpad*, *Plein 1945*, *1813 Plein* (wat gebeurde er toen toch?), *Parallelweg*, *Smeerlaan*, *Voorweg*, *Bosweg*, *Damweg*, *Tolweg*, *Domineesweg*, *Slagboomlaan*, *Pastoor Stuxlaan*, *Onderweg*, *Substraat*, *Wasstraat*, *Eigenweg*, *Urineweg*. Daar heeft u niet van terug, dat was toch hemeltergend? Stelt u voor dat je daar elke dag langs moet, hoe hou ik het vol.

Weet u trouwens al welke buurt dat is, in welke buslijn ik elke dag zit? Aanwijzingen zat dacht ik. Nog niet! U woont daar toch ergens in die duinen? Weet u daar ook al niets van, komt u ooit wel eens buiten de route huiswerk-golfclub-michelinrestaurant-maitresse? U draait al jaren in dezelfde uppercirkel met uw Jaguar, geen wonder dat u nergens van afweet. Leest zeker ook nog een links blaadje dat u indoctrineert dat er niks mis is in dit land. Ongelofelijk totaal geen zicht op wat zich

afspeelt in de lagere delen. Het is goed dat u mij tegenkwam, ik zal u de ogen openen, wakker schudden. Sorry ik zal kalm blijven. Zit hij lekker, die vuilnisbak?

Nog irriteranter is, omdat het niet constant is, een malloot met een café en een zwart schrijfbord op de buitenmuur, die denkt een gave te hebben, een laat wonderkind, met alleen lagere school, kan amper schrijven, maar mijmert de hele dag achter zijn tap, is gaan malen eigenlijk langzaam doorgedraaid. Komt af en toe wat boven borrelen waar een ander bang van wordt, snel weer vergeet, voor naar de dokter gaat. Zich diep schaamt, tenminste, alsof hij een wind gelaten heeft. Hij niet, geen zelfkritiek meer, wie nog wel in dit land? Pakt zijn krijtje, schreeuwt dat iedereen aan de kant moet, en rent, bang het kwijt te raken, zijn ingeving en kalkt het met de tong uit zijn mond als een minder bedeelde langzaam op dat bord. Zodat ik het de volgende dag en de dagen daarop mag aanschouwen wat zijn hersens uitgebraakt hebben. Dat ik overwoog, de neiging had, maar weer niets gedaan, ik stel niet veel voor, ik ben maar een klein wurmpje, en ook nog in een hele grote bak met stront. Zo blijft de ellende in de wereld meneer, wel over van alles klagen, maar er niets aan doen. Ik ben er ook zo een, ik geef het toe, tenminste. Dat ik er zelf wat op zou kunnen schrijven, maar dan weer met superverf, zodat het voor eeuwig daar dan zou prijken: *Hier woont een mongool die niet schrijven kan.* Zoals ik, zegt u? Hoe weet u dat?

Waar ik toen wel, zonder problemen, hartritmestoornissen en braakneigingen aan voorbij gegaan ben, terwijl ik daar op had moeten letten. De *Te koop* borden van

makelaars, waarom zijn die me niet opgevallen? Te duur voor mij zegt u? U verkijkt zich helemaal, ik heb gespaard en geef weinig uit en het was toen niet veel waard allemaal. Makkelijk kon ik toen zo'n duinhuisje kopen of een aantal. Wat verdomd veel voordelen in zich had, zoals dat ik dan dichterbij mijn werk woonde. U woont toch in die buurt? Had ik naast u terecht kunnen komen, was dat niet leuk geweest, als we burens waren? Of anders verhuurde ik het gewoon. Kijk, dat was nou een oplossing geweest, daar was ik dan elke dag vrolijk langsgereden. Kijk, mijn stuk grond en huis, brengt geld op en is alweer in waarde gestegen. En aldus stilaan, nu jaren later had ik het met veel winst kunnen verkopen. Een hele huizenrij had ik kunnen hebben om uit te melken, vooral in de zomer om die eeuwige toeristen in te stoppen en flink te laten dokken. Ook dat is aan me voorbij gegaan.

U wilt wat zeggen geloof ik? Maar u aarzelt nog, durft niet zo goed. Zal ik het voor u doen? Ik zie aan uw gezicht dat er wat bij u boven komt, of moet u weer naar de wc? Dat ik een hele domme, zeurende, steeds ouder wordende, aftakelende hufter ben, iets dergelijks is het niet? Dat heeft u goed gezien, u heeft gelijk. Ja, ik ken mijzelf donders goed ondertussen. Ik heb uren over mezelf kunnen nadenken, in de bus en de trein, op het perron, bushokjes, wachtruimtes op koude bankjes, in bed. Het is niet om vrolijk van te worden wat mij duidelijk is geworden. Dat ik verre van een held ben. Dat ik pas van onrecht begin te schreeuwen als er al een orkaan woedt van protesten. Dan durf ik ook. Die dan doorslaat tot een strijd, bloedbad oorlog etc. Pas als

miljoenen mij voorgaan, durf ik te piepen. Ik ben een lafaard, inderdaad. Ik ken mijzelf, het is zo erg, probeer het voortdurend te vergeten. Sta er niet steeds bij stil, maar alles wijst erop, in die richting, val van de ene onbenullige laffe actie in de andere. Dat dringt pas door als iemand het weer zegt, wat mij van de kaart brengt, mij doet zwijgen. Wat heb ik bereikt door al het zeuren en steunen? Met gemakker over waar het allemaal goed voor is en waarom het gaat zoals het gaat en ik dat moet meemaken.

U kunt wel gaan hoor, als u wilt, ik zal u niet langer vervelen, uw vrouw zal nu wel ongerust zijn, misschien slaapt zij al zacht, met een traan op haar wang. Blijf wel van die blauwe kabouter af, u bent rijk zat. Enfin ik moet mij herpakken. Valt het allemaal wel mee zegt u, zo erg is het nou ook weer niet. En er wordt u veel duidelijk, over u zelf nog wel. Zo u bent eerlijk, dat had ik niet verwacht. Maar, ik geloof u niet zo, u liegt wel vaker als dat nodig is. U meent het niet, wordt alleen een beetje bang, dat u echt met een gek te maken heeft die langzaam aan, overdenkend wat hem dwars zit, welk een laag, laf en betreurenswaardig persoon hij is, tot razernij gaat komen, tot steeds meer in staat is. U vreest voor uw leven, ik ruik ook zweet, van u, is het niet? Rustig maar, er zal u niks gebeuren. Morgen bent u het allemaal weer vergeten, en als u in de spiegel kijkt, zit alles nog recht.

Ik heb er over nagedacht, tot tumor aan toe, methoden die het dragelijk zouden maken voor een tijdje dan. Andersom gaan zitten, een bus eerder nemen met andere mensen, een halte verder uitstappen, een nieuwe wereld.

En soms kwam het ook vanzelf, na het weekend, een eeuwen durende eenzaamheid, maar daarover een andere keer, zomaar was het anders. Het stelde niet veel voor, maar voor mij een geschenk uit de hemel, af en toe dacht Jezus toch aan mij. Na zo'n weekend: de maïs staat hoger, forsythia's zijn opeens geel, de bollenvelden bloeien, een boom of huis is weg of afgebrand, een nieuwe in de bus, net begonnen met werken, alles wit van sneeuw, het is lichter, ik ben ouder. Of anders een nieuwe chauffeur die de weg kwijtraakt. Daar moet ik het mee doen, niet huilen nu, zo erg is het ook weer niet, ik ben er aan gewend.

Dat het leerzaam is, die zich steeds herhalende busrit, dat zou u kunnen opmerken. Als je oplet kom je veel te weten. Daar was u nog niet opgekomen. Maar wat in godsnaam kom ik dan te weten, het is ongelofelijk. Door jaren heen en weer rijden in die ellendige, idyllische duindorpjes, let op, nu komt het, u kunt er rijk mee worden, het is wereldschokkend, kwam ik tot de eerste wet van Lulhannes de grote flapoor:

*Narcissen keren hun bloemkelk naar de straatkant,
nimmer naar de huiskant.*

Het is echt waar, ik heb het gecontroleerd bij al die huisjes in al die lentes. Dus sta je in je mooie villaatje, jaren voor gespaard, heb je in de herfst ondanks depressies en stervende familieleden en gezeik op tv en op het werk, en een stinkende hond die niet wil stoppen met blaffen en ruften, die ellendige bollen bij motregen en net geen vorst in de grond geduwd, terwijl je buurman met handen

in de zak raad geeft, omdat je je vrouw wilt verrassen (terwijl je weer vergeten bent dat ze die bloemen vreselijk vindt), in dat mooie huisje dus achter het raam, blijken die krenge arrogant hun koppen om te draaien naar de straatkant. Dus zie je niet die mooie trompetjes, soms wit of oranje. Tetteren irritant mooi de verkeerde kant op. Dus hoe kunnen wij daar rijk van worden? Kweek de variant die wel het fatsoen heeft de goede kant op te kijken! En dat niet alleen, door goed observeren er is ook een tweede wet van Lulhannes ontstaan. U kunt er uw voordeel meedoen, uw huis heeft er ook last van waarschijnlijk.

Daken zijn groen aan de noord- en noordoostzijde, nimmer aan de andere kant.

Groen van algen of mos of van iets anders. Al die god-
vervloekte achterlijke dorpen waar ik doorheen moest, hadden er last van. Terwijl, let op, een draadje koper over de nok gespannen, uitkomst biedt, een huizenleven lang. Te lui daarvoor of te stom.

Van die tweede wist u allang? Ook nog. Nou ja, dat is het dus wat ik te weten ben gekomen, totale tijdverspilling. Het heeft geen zin om naar buiten te kijken. Ogen dicht op de achterbank, wachten tot ik er ben. Helemaal achterin, waar anders, voor het overzicht, niemand achter mij, daar kan ik niet tegen met mijn zwakke zenuwen. Boven de motor, tot rust komen, in slaap sukkelen door de monotone trillingen.

Wat hielp: in de winter vroeg donker, zodat die vervloekte bordjes niet meer te lezen waren. Ik eindelijk kon

zien wat zich afspeelde in die huizen vol licht. Maar veel stelde het allemaal niet voor. Vreselijk meubilair en mensen daartussen die staan en twijfelen, wat moet er gebeuren, wat is de bedoeling vandaag? Een keukentafel met twee malende koppen, lamp erboven, grijze haren in de war, niets om vrolijk van te worden. Een kerstboompje uiteindelijk, die ontelbaar lang blijft staan in het volgend jaar om onduidelijke redenen, terwijl ik me telkens stom afvraag waar die andere bewoner is gebleven.

Heel soms is er een verrassing, zomaar een omleiding, langs nieuwe huizen, die ik nog niet ken, met namen waar ik nog geen last van heb. Wel nog meer bochten erbij en waarom moet die omleiding maanden duren, zodat ik voortdurend 's avonds mijn trein mis. God die trein, die is nog nauwelijks aan bod gekomen. Ter introductie nog een gedicht (tweede bewijs van mijn groot talent).

*'s Ochtends in de trein
een toupet met conducteur
en schoolmeisjesgezeur
met een denderend refrein*

*de dag is weer vol van mist
en die heeft zich niet verfrist
het is hetzelfde als voorheen
ik val in slaap zoals mijn been*

*Ik moet rennen tussen trein en bus
en weet met dat been geen raad
dus klap languit op de roltrap*

*knie kapot, banaan plat en bus weg.
Dus wachten in het halfduister
lopend door een somber stationswijkje
met nauwe straatjes
dicht langs de ramen
hopend dat er een peignoir openvalt.*

*Uiteindelijk braaf voor in de bus
Het is nog steeds donker, vroeg dus
Ik word wakker van een geur
de chauffeur opent een deur
maar mijn lucht wil niet weg.*

Dat geeft wel een beeld toch om mee te beginnen? Waarom belt u niet? Mijn genialiteit is nu toch overduidelijk aangetoond? Dat moet gezegd, de trein is comfortabeler, en beter voor de darmen. Lezen is zelfs mogelijk zonder misselijk te worden, als ze niet zeuren tenminste. Kranten uit alle hoeken van het land zijn er, vaak voorzien van gratis kauwgom. Desnoods de dorsaie sportbijlagen, vooruit maar alles beter dan naar buiten staren. Maar zitten kan niet altijd, dan is het veetransport, rechtop tussen zwetende ongewassen pubers en forensen. Lekker dicht op elkaar dat wel. Enfin. Lezen kan dan helemaal niet, wat dan in godsnaam, uit de rijdende trein springen?

Buiten gebeurt weer helemaal niets, behalve dan dat de koeien herkauwen, of ze gaan in een rij naar huis, terwijl meeuwen achter een trekker fladderen. De maïs staat weer wat hoger. Dat is nog wel mooi. Dat dat spul in dezelfde tijd wel iets bereikt met zijn allen, het vlakke

land golvend maakt. Dat eindelijk dat ongelofelijke, vreselijke platte land, bereikt door duizend keren ploegen en maaien en zaaien en nog maar een keer, weer om aan te zien is, door dat wiegende maïs op de wind, trage golven in het landschap, dat mijn oog weet te bekoren.

Goddomme wat een gezever, u heeft gelijk, het trekt op niks, dat ik daar ooit opgewonden van werd, om me kapot te schamen, snel terug naar de rauwe werkelijkheid in de trein, schrijnend, zenuwslopend, hartverscheurend. Waarom stopt die idioot vooraan niet eens een keer? Niet voor een koe of een dwaas die er voor springt, maar zomaar, als verrassing, op een dag dat hij zich wat minder voelt, hoewel goed geschoren en een kusje van zijn vrouw, een klodder jam van zijn koter op zijn jasje, omdat hij wat wegdroomt en denkt aan wat hij liever zou willen. Dus gewoon het gas losgelaten en uitgestapt, midden in het weiland. Gaat zich bezinnen, is het zat. ‘Gaat u maar lopen naar het volgende station, dat is sneller.’ Dan gebeurt er ten minste weer wat in mijn intens droevig bestaan. Op een mooie dag natuurlijk, met veel zonnestralen en luchtig geklede vrouwen in de trein die ook gaan lopen.

Als hij wel stopt dan is het omdat er een wissel vastzit, in een godverlaten dorp, zonder bussen, die worden ook niet ingezet, u zoekt het maar uit, dus na uren zinloos wachten op redding, besluit ik te gaan lopen langs het spoor, om halverwege door een joelende trein ingehaald te worden. Waarna een onweersbui losbarst. En ik doorweekt mijn weg vervolg langs honderden tegen de trein kapot gevlogen vogels, terwijl schapen komen kijken wie die idioot is en ik elk moment een lijk zonder ogen vrees te vinden.

Dus als er normaal gesproken, doorgaans, altijd en eeuwig weer niets gebeurt, wat dan? Als het niet lukt om bijvoorbeeld mijn been te starten, wat ik al tijden probeer, als ik alleen kom te zitten, iedereen mij heeft verlaten, ik ongestoord mijn reflexen kan uittesten, maar het lukt niet, rechts wel, maar links weigert weer, komt niet op gang, wel een paar stuipjes, maar daar blijft het bij. Waar dat goed voor is? Zo komen er meer spieren, hoop ik, zonder moeite dikke benen. Kijk maar, rechts is al veel dikker. U zou het ook eens moeten proberen, om van die luizige autobenen af te komen, achterlijk dunne staken, doe er wat aan. En ook gelijk wat aan dat achter-eind van u, schaamt u zich niet met zo'n reuzelreet, pap-beer die u bent. Waarom eet u toch zoveel, heeft u niets beters te doen? Sorry, oké ik ga verder. Dus links start weer niet, wat dan in godsnaam. Van ellende buiten kleumende, stuiterende lammetjes of zwanennesten tellen in de lente, hazen op het veld en reigers langs de sloot 's zomers, als die er niet zijn, de sloten zelf dan maar, kerstbomen of andere lichtjes in de winter, of fantaseren dat er een reuzenpaard met de trein mee rent, dat op tijd over sloten en huizen en viaducten moet springen (of een waterskiër in de naast gelegen sloot). Of een enorme, razende cirkelzaag onder een helikopter die meevliegt, die alle palen en auto's en huizen doorzaagt, mensen inclus. Of beter een spuit, vlammenwerper, mitrailleur, kanon, torpedo op de trein, bus ook. Niet alleen die bordjes weg, alles helemaal met de grond gelijk, en waar ik moet werken ook, niets ervan over, zodat ik er niet meer heen hoef, er geen reden is, ik in bed kan blijven, niet wakker hoef te worden. Beter veel sneller met een reuzenwals voor de laatste keer die weg langs, alles in één keer plat.

Weet u, ik heb soms rust nodig, een tijdelijke hersendood, het liefst vlak na het fluitje van de treindirecteur. Dat gebeurt wel eens. Ik dender in coma en van alles passeert. Traag gaat het bovenin, zomaar opeens, zonder een liter drank. Dat de vrouw vier banken verder geen wortel eet, maar een mandarijntje in haar opening duwt, dringt pas door als de geur bij me arriveert, dat met het hoofd van een ander iets ongelofelijks mis is als de lucht van zwavel zich in mijn neus boort. Dat de man tegenover een opwaartse hufter moet zijn, en al zijn kleding daar inderdaad bij past, wordt duidelijk als de naam van het blaadje dat hij verslindt, door mijn denkmolen is verwerkt: *Beleggers Belangen* (u weet wel). Dat een man geen blikje heeft laten omvallen, maar klaterend heeft gebraakt, krijg ik door als ik verga van de stank. Dat iedereen uitstapt, niet omdat we het eindpunt bereikt hebben, maar omdat, zoals de conducteur in mijn oor toetert: ‘We kunnen niet verder meneer.’ Dat het schaap buiten niet lekker slaapt op zijn rug, maar al dagen morsdood is. Dat het niet regent, maar er een spuit te dicht langs de rails is gezet, omdat een gewas verdort, omdat het zo droog en warm is, al tijden. Alle treinramen staan open, zodat iedereen van voor naar achter begint te gillen, nee er is geen brand, dat alles nat wordt, ook mijn krant waar ik al tijden in staarde.

Maar doorgaans klaarwakker. Door dreinende kinderen en kubieke meters gezeur. Alles dringt messcherp tot me door. Alles en iedereen ergert me, vooral de mensen die in de buurt zijn. En uiteraard is de trein weer te laat, zodat ik kostbare minuten verlies, waarin ik rijk, beroemd, verliefd had kunnen worden, of anders een uitvinding had kunnen doen.

Als ik het weer vergeten ben dus, dat ik vast zit qua lichaam, rotkop, kaalheid, slecht gebit, hartkwaal, IQ, werk, klasse, salaris, dat het zo zal blijven of nog minder wordt tot aan mijn dood, dat ik alleen daar op kan rekenen. Dat ik onderop zit en degenen die boven zitten, zoals u, er alles aan zullen doen dat dat zo blijft. Als die waarheid onvermijdelijk weer boven komt drijven, als een lijk in een vijver dat opstijgt door rottingsgassen: ik ben en blijf hopeloos. Wat dan een oplossing is, voor mij dan, gaan zitten in een rokerscoupé. In de gore dampen daar kom ik tot rust, tussen tevreden, diep inhalerende mensen, vergeet ik dat ik in een trein zit en nog zoveel moet, wil, verwacht. Af en toe naar buiten kijken waar avondrood de hemel kleurt, reizen zonder verwachtingen, rekenend op onbekende vertragingen.

*Een rode gloed weerkaatst
De huizen op hun plaats
De zon kruipt over de einder
Daar is het ergens ginder'*